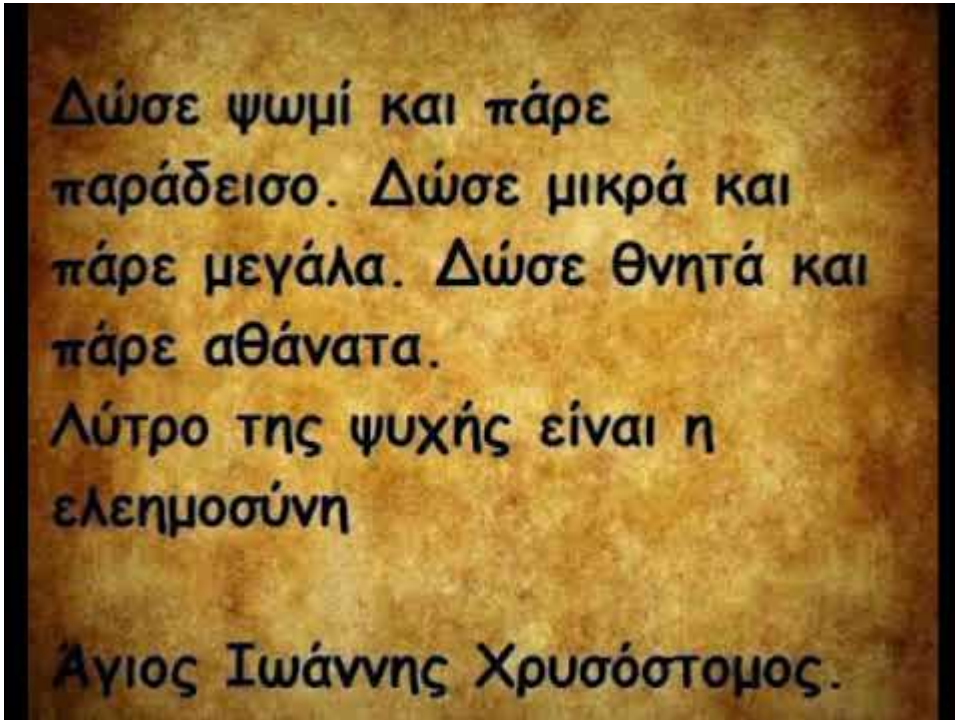

Ἑρμηνεῖα στὴν περικοπὴ τῶν Πέντε Ἄρτων

Anthony Bloom (Metropolitan of Sourozh (1914-2003))

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς και του Υἱοῦ και τοῦ Ἁγίου Πνεύματος

Χρόνο μὲ τὸ χρόνο και ἀπὸ γενιὰ σὲ γενιὰ διαβάζουμε τὸ Εὐαγγέλιο σὲ νέα πλαίσια και ὑπὸ τὸ πρῖσμα σημερινῶν καταστάσεων, εἴτε εἶναι προσωπικὲς ἢ ἱστορικὲς. Καὶ κάθε φορά τὸ ἓνα ἢ τὸ ἄλλο ἐδάφιο μπορεῖ μὲ διαφορετικὸ τρόπο νὰ προκαλεῖ τὴν προσοχή μας.

Σήμερα διαβάσαμε τὴν περικοπὴ γιὰ τὸν χορτασμὸ τοῦ πλήθους ἀπὸ τὸν Χριστὸ. Καὶ πιὸ συχνὰ ἔχουμε διαβάσει στὰ κείμενα τῶν Πατέρων και σὲ πνευματικὸς συγγραφεῖς γιὰ τὸ αἶσθημα τῆς κατάπληξης στὸ ἔλεος τοῦ θεοῦ και τῆς δύνამης ποὺ μποροῦσε νὰ θρέψει τόσοσους πολλοὺς μὲ τόσο λίγα, ποὺ πράγματι κάνει θαύματα σ' ἓναν κόσμο τόσο πολὺ ἀποξενωμένο ἀπὸ Ἐκεῖνον, ὅταν μοναχὰ μιὰ ὑποψία πίστεως, μιὰ ρωγμὴ στὴν ἀρματωσιὰ τῆς ἀπιστίας μας

θα τοῦ ἐπέτρεπε νὰ ἐνεργήσει.

Καὶ σήμερα διαβάζοντας τὴν Εὐαγγελικὴ περικοπὴ μὲ ξάφνιασαν ξανὰ τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ. Οἱ μαθητὲς του κάνουν ἔκκληση νὰ διώξει τὰ πλήθη, ἐπειδὴ ἡ μέρα ἔφθασε στὸ τέλος της, ἐπειδὴ ἡ ἀπόσταση ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ βρίσκονται μέχρι τὰ γειτονικὰ χωριά εἶναι μεγάλη, ἡ κούραση καὶ τὸ σκοτάδι θα τοὺς καταβάλλουν ἐὰν παραμείνουν ἐκεῖ περισσότερο. Καὶ ὅμως, ἔμειναν χωρὶς φαγητὸ μιὰ ὀλόκληρη μέρα, ἀκούγοντας τὸν ζωηφόρο λόγο τοῦ Χριστοῦ.

Καὶ ὁ Χριστὸς λέει στοὺς μαθητὲς: Ὅχι, δὲν χρειάζεται νὰ φύγουν· δώστε τους ἐσεῖς νὰ φᾶνε.. Πῶς μποροῦν νὰ θρέψουν ἕνα πλῆθος τόσο μεγάλο; Χιλιάδες ἄνδρες, γυναῖκες, παιδιά, ἐνῶ τὸ μόνο ποὺ ἔχουν εἶναι πέντε ψωμιὰ καὶ δύο ψάρια. Καὶ ἐδῶ εἶναι ἡ πρόκληση ποὺ ἀπευθύνει ὁ Χριστὸς σ' ἐκείνους καὶ σ' ἐμᾶς. Ναί – ὁ Θεὸς μπορεῖ νὰ πραγματοποιήσῃ αὐτὸ τὸ θαῦμα· ἀλλὰ ὅχι ἂν δὲν συμβάλλουμε σ' αὐτὸ ἀπλόχερα καὶ μ' ἀνοιχτὴ καρδιά. Δὲν εἶπε στοὺς μαθητὲς Του: Κρατῆστε ὅσο περισσότερα τρόφιμα μπορεῖτε γιὰ σᾶς, καὶ δώστε τὰ ὑπόλοιπα, ὅ,τι ἀπέμεινε στοὺς ἄλλους. Τοὺς λέει: Πάρτε ὅ,τι ἔχετε καὶ δώστε τα ὅλα...

Αὐτὸ δὲν μᾶς λέει ὁ Χριστὸς, μὲ πολὺ ἰδιαίτερο τρόπο, σὲ ἐποχές ποὺ εἴμαστε τόσο ἀσφαλεῖς, τόσο πλούσιοι, καὶ ὅταν καθημερινὰ ἀκοῦμε γιὰ πείνα, δυστυχία, γιὰ θάνατο ἀπὸ ἀσιτία ἑκατοντάδων ἀνθρώπων. Καὶ αὐτὸ ποὺ ἀπλὰ μᾶς λέει ὁ Θεὸς εἶναι: δώστε ὅ,τι μπορεῖτε καὶ ἄφηστε με μετὰ νὰ ἐνεργήσω· μὴν μοῦ ζητᾶτε νὰ κάνω ἕνα θαῦμα, ἐνῶ μπορεῖτε νὰ τὸ κάνετε μόνοι σας.

Οἱ Ἀπόστολοι μποροῦσαν νὰ κάνουν λίγα πράγματα· μποροῦσαν νὰ μοιράσουν πέντε ἄρτους καὶ δύο ψάρια· ἀλλὰ ἐμεῖς μποροῦμε νὰ μοιράσουμε τόσα πολλὰ! Ἐὰν οἱ καρδιὲς μας ἦταν ἀνοιχτὲς, ὁ Θεὸς θὰ ἔκανε τὶς πέτρινες καρδιὲς μας καρδιὲς ζωντανές, ἂν εἶχαμε μάθει τὶ σημαίνει νὰ εἴμαστε γενναιόδωροι καὶ ὑπεύθυνοι ὁ ἕνας πρὸς τὸν ἄλλον, ἂν εἶχαμε μάθει λίγο, τόσο λίγο! – ν' ἀγαπᾶμε στὴν πράξη τὸν πλησίον μας, τότε δὲν θὰ ὑπῆρχε πείνα στὸν κόσμο.

Καὶ αὐτὸ ποὺ μᾶς λέει σήμερα τὸ Εὐαγγέλιο, εἶναι , «κοιτᾶστε

γύρω σας»· σὲ κάθε πρόσωπο ποὺ πεινάει, ποὺ δὲν ἔχει στέγη, ποὺ βρίσκεται σὲ ἀνάγκη καὶ θυμηθεῖτε ὅτι καθένα ἀπὸ αὐτὰ τὰ πρόσωπα εἶναι δική σας εὐθύνη, ἢ πείνα τους, ἢ ἔλλειψη στέγης, ἢ δυστυχία τους εἶναι ἀποτέλεσμα τοῦ πλούτου, τῆς ἀνεσης, καὶ τῆς ἄρνησής σας νὰ μοιραστεῖτε, νὰ προσφέρετε, ὄχι νὰ δώσετε περισσότερο ἀπ’ ὅ,τι ἔχετε -ἀπλὰ νὰ δώσετε.

Ἄν μοναχὰ θυμόμασταν, καθὼς ἕνας Ἅγιος, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα δὲν θυμᾶμαι τώρα, γράφει σ’ ἕνα κείμενό του, ὅτι ὅποτε τρώει μιὰ μπουκιά ποὺ δὲν τοῦ εἶναι ἀπαραίτητη, ὅποτε ἀποκτᾶ ἢ κατέχει ὅ,τιδὴποτε πέρα ἀπὸ τὶς ἀπόλυτες ἀνάγκες του, τὸ κλέβει ἀπὸ τοὺς πεινασμένους, ἀπὸ τοὺς ἄστεγους, ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ δὲν ἔχουν ροῦχα – εἶναι κλέφτης.

Δὲν ἀπευθύνεται ἀκριβῶς αὐτὸ σὲ μᾶς ἀπ’ ὅτι στὸν ἀσκητή;

Ἄς προβληματιστοῦμε, ἐπειδὴ συμπεριφερόμαστε σὰν ἀνόητοι, ἀνάξιοι οἰκονόμοι· ὑπάρχει κάτι παρόμοιο ὅπως ἡ διαχείριση τοῦ πλούτου- πνευματικοῦ, συναισθηματικοῦ, ἠθικοῦ καὶ ὑλικοῦ. Θυμᾶστε πιθανὸν τὴν ἱστορία τοῦ ἀνάξιου, ἀπίστου οἰκονόμου ποὺ γέλασε τὸν κύριο του, τὸν ἔκλεψε, καὶ ὅταν ἐπρόκειτο ν’ ἀπολυθεῖ ἐπειδὴ ὁ κύριος του ἀνακάλυψε τὴν ἀτιμία του, κάλεσε τοὺς ἀνθρώπους ποὺ τοῦ χρωστοῦσαν χρήματα καὶ μείωσε τὸ χρέος τους. Αὐτὸ εἶναι κάτι ποὺ θὰ μπορούσαμε νὰ μάθουμε. Στράφηκε στοὺς ἀνθρώπους, καὶ ἔδωσε ὅποια βοήθεια μπορούσε· ἐμεῖς δὲν τὸ κάνουμε. Ἄς μᾶς προβληματίσουν τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ: Δὲν χρειάζεται νὰ φύγουν μακριὰ μου γιὰ νὰ φᾶνε· δῶστε τους ὅ,τι χρειάζονται.. Καὶ ἂν κοιτάξουμε γύρω μας, ὄχι μακριὰ, ἀλλὰ ἀκριβῶς δίπλα μας, τὶς ἀνάγκες τῶν ἀνθρώπων ποὺ πεινᾶνε, ποὺ εἶναι ἄστεγοι, ποὺ εἶναι στερημένοι ἀπὸ δικαιώματα, ἢ ἀπλὰ τοὺς γείτονες μας ποὺ εἶναι κάποιες φορές τόσο μοναχικοὶ, ποὺ χρειάζονται ἕναν λόγο παρηγοριᾶς, φιλία, ἀλληλεγγύη, θὰ μπορούσαμε νὰ κάνουμε πράξη τὴν ἐντολὴ τοῦ Χριστοῦ.

Ἄς μὴν ξεγελιόμαστε, δὲν θὰ γίνει αὐτὸ μὲ λόγια παρηγοριᾶς, μ’ εὐγενικὲς χειρονομίες. Ὁ Χριστὸς εἶπε: Δῶστε ὅ,τι ἔχετε καὶ ἴσως θὰ πεῖ σὲ μᾶς ἐκτιμώντας τὴν λιγοστὴ πίστη ποὺ ἔχουμε, τὴν στενότητα καὶ τὴν σκληρότητα τῆς καρδιάς μας: Δῶστε ὅ,τι

εἶναι περιττὸ στὴ ζωὴ σας, ὅ,τι ξοδεύετε γιὰ τὸν ἑαυτὸ σας
χωρὶς νὰ χρειάζεταιαι, δίχως ν' ἀντλεῖται ἀπ' αὐτὰ ἀληθινὴ χαρὰ
καὶ ἱκανοποίηση- δώστε τα καὶ τότε ἀφήστε τὸ θεὸ νὰ
ὀλοκληρώσει τὸ δῶρο Του, νὰ κάνει τὰ ὑπόλοιπα.

Αὐτὴ εἶναι ἡ κρίση τοῦ θεοῦ ἐπάνω μου· εἶναι ἐπίσης τὸ κάλεσμα
ποῦ ἀπευθύνει στὸν καθένα ἀπὸ σᾶς. Ἀμήν.